

Zaštitimo prirodu

Zoran Kozačenković je rođen 1966. godine u Pančevu. Osnovnu školu je završio u Starčevu a Srednju mašinsku školu "Boris Kidrič" u Pančevu, smer atomehaničar. U radionici svoga strica je sticao radno iskustvo da bi kasnije stečeno znanje nastavio da usavršava u svojoj sopstvenoj radionici. Zoran je takođe član i predsednik Lovačkog društva "Jarebica" u našem mestu, koje je za primer kada je ova vrsta sporta u pitanju. Uz pomoć kolega lovaca zajedničkim radom i trudom obogaćen je fond divljači a na pojedine vrste lov je potpuno obustavljen. Iz srećnog braka sa suprugom Slavicom ima dve ćerke, Marinu i Magdalenu.

Zašto ste odabrali baš automehaničarski zanat?

- Veliki uticaj na mene imao je moj stric Miroslav u čijoj sam radionici i pored redovnog školovanja sticao iskustvo što bi se reklo na terenu. Nakon pet godina izučavanja zanata 1989. godine otvaram sopstvenu radionicu u kojoj i danas radim. To je posao koji volim. Naporno sam ga izučio i godinama sticao poverenje kod vlasnika automobila. Uostalom, to je posao koji donosi egzistenciju mojoj porodici i moram da ga obavljam kvalitetno.

Svoje znanje ste preneli i na još neke Starčevce?

- Sa ponosom mogu da kažem da je u mojoj radionici zanat izučilo pet Starčevaca koji i danas žive od tog posla. Rad sa mladim ljudima donosi mnogo dogodovština i šale, tako je bilo i kod mene. Kao u seriji "Priče iz majstorske radionice", stalno se nešto dešava. Dnevno prođe mnogo ljudi kroz radionicu, neki koje je muka zbog automobila naterala, neki iz čiste dosade samo svrta da vide šta se dešava i tako po ceo dan. Zbijaju se šale i ozbiljno završavaju poslovi. Svi šegrti su bili i danas su dobri ljudi i dobri majstori, meni je drago zbog toga.

Dugo godina ste i lovac?

- Po povratku iz tadašnje JNA 1987. godine postajem lovac Lovačkog društva "Jarebica". Odgovorni za ljubav prema ovom sportu su moje komšije lovci Vule Anđelković, Rade Pelivan, Ignja @ivković, Mata Gerdić. Kao mlad i perspektivan lovac isticao sam se u raznim aktivnostima lovačkog društva: pošumljavanju terena, izgradnji prihvatilišta za fazane, pravljenju hranilišta i čeka, organizovanju lovačke večere.

Marljivim radom ste ubrzo i napredovali?

- Na izornoj skupštini Društva 2001. godine izabran sam za predsednika, gde se nalazim i danas. U to vreme Lovačko društvo je brojalo 120 članova od kojih su neki bili iz Pančeva, Beograda i okoline. Iz materijalnih razloga, napominjem da je lov prilično skup sport i nedostatka divljači broj članova se prepolovio tako da danas broji 60 članova što smatramo da je sasvim dovoljno za veličinu našeg lovnog terena.

Zajedničkim radom uspeali ste da povećate fond divljači u vašem lovnom gazdinstvu?

- Prvo bih dao do znanja da lovci ne idu tek tako po lovnom terenu i pucaju na sve što se

miče. Doneli smo uredbu nakon prebrojavanja diljači na kojem su dužni da učestvuju svi lovci da se na neke pojedine vrste lov do daljeg potpuno obustavi. U toku jedne lovne sezone lovci su dužni da izađu na pomenuto prebrojavanje divljači, na dve lovne i dve radne akcije. Lovne akcije podrazumevaju uništavanje predatora a radne akcije popravke hranilišta i čeka, pošumljavanje, iznošenje hrane u zimskom periodu... Lovac na prvom mestu ima dužnost da uzgaja divljač, čuva je i lovi samo onaj broj koji je dozvoljen i da poštuje vremenski period lovostaja određen za lovne vrste.

Od kada postoji lovačko društvo u našem mestu?

- Podaci datiraju iz 1925. godine kada je lovačko društvo brojalo 18 lovaca a 1932. godine se lovište protezalo na 12.000 katastarskih jutara zemlje. Postoje podaci i tačan broj ulovljene divljači kroz godine koje su prolazile. Zanimljivo je da je danas od Lovačkog saveza dozvoljen daleko manji odstrel lovne divljači.

Imate dobru saradnju sa lokalnim privrednicima i institucijama?

- Imamo odličnu saradnju sa Mesnom zajednicom koja nam je više puta izlazila u susret i pomagala. Prostorije Lovačkog društva su u Domu kulture, podrazumeva se saradnja i sa tom institucijom. Veliku pomoć smo dobili od AD "Vojvodina" koja nam je ustupila prostorije za uzgoj fazana i omogućila hranu za divljač. Moram pomenuti i žitelje starčeva koji nam takođe pomažu dajući kukuruz, žito i detelinu za divljač. Rezultati su vidljivi zato što iza njih stoji timski rad ljudi koji imaju volju da nešto promene na bolje. Niko prirodu neće bolje zaštititi od nas samih, za početak dovedimo u red naše dvorište, neka bude za primer drugima.